

PRIZNANIA
Z ÚSTAVU
VRAŽEDNÉ RODINY

JACK STEEN

Linden

Priznania z ústavu Vražedné rodiny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Jack Steen

Priznania z ústavu Vražedné rodiny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

PRIZNANIA Z ÚSTAVU

VRAŽEDNÉ RODINY

JACK STEEN

**PRIZNANIA
Z ÚSTAVU
VRAŽEDNÉ RODINY**

Preložil Vladislav Gális

Ljndeni

POZNÁMKA PRE ČITATEĽOV

Vraveli ste, že chcete viac, tak to tu máte!

Táto kniha je na rodinnú tému – o rodinách, ktoré zabíjajú... a ktoré nie sú vždy súdržné.

Chcem vám povedať pár slov:

Po prvé, ďakujem, že ste si prečítali prvú knihu a že ste vzali do rúk túto! Ak mám byť úprimný, myslel som si, že môj výtvor za nič nestojí, a nebol som si istý, či ho niekto bude čítať. Keď ste si knihu prečítali, veľmi ste ma potešili.

Po druhé, aj naďalej mi posielajte e-maily. Mnohí z vás ma našli na Facebooku a dostávam od nich správy. Fakt to pre mňa veľa znamená. Pokiaľ ide o ženy, ktoré sa ma snažia zbalíť... cením si vaše ponuky, ale ďakujem. To isté platí pre mužov – vďaka, nemám záujem.

A teraz to najdôležitejšie... každý mesiac vám pripíjam u nás v krčme. Cením si vašu podporu. Ďakujem za pívá. Cením si, že vás tieto priznania bavia.

Mojim pacientom, mojim novým priateľom... na zdravie!

KTO SOM?

Volám sa Jack Steen.

Ak ste už nejaké priznania čítali, poznáte moje meno.

Len pripomínam: som nula.

Nie som spisovateľ. Nie som rozprávač príbehov. Nie som nič.

Som len človek, čo pracuje s tými, na ktorých by spoločnosť najradšej zabudla. Som ich sprievodcom, keď prechádzajú zo života do smrti – ak chcete, som ich anjelom smrti. Poskytujem im to jediné, po čom túžia, odkedy prišli do ústavu: publikum.

Pracujem ako nočný ošetrovateľ v ústave.

V ktorom? To je jedno – všetky sú rovnaké. Keď si prečítate tieto príbehy, mali by ste na to prísť, ale keby som ten názov uviedol, mohli by ma vraj zažalovať, a tak to neurobím.

Takže, čo je na mojej práci také zaujímavé? Poviem vám to: počúvam priznania na smrteľnej posteli. Priznania, ktoré nikto iný nepočul. A zároveň priznania, ktoré si chcú vypočuť všetci.

Moji pacienti mi rozprávajú svoje príbehy a zverujú sa mi so svojimi pokašanými životmi, lebo robím to, čo v tomto skurvenom ústave nerobí nikto iný.

Počúvam.

Zo všetkých kolegov na tomto poschodí tu pracujem najdlhšie. Dôkazom sú moje jazvy, stehy a zlomené kosti. Vypracoval som sa od piky, z najpodradnejších pozícií na miesto, ktoré zastávam teraz.

Kedysi som si myslel, že byť ošetrovateľom je mojím poslaním. Mojou vášňou.

Myslel som si, že dokážem niečo ovplyvniť a že to, čo robím, má zmysel.

Bol som hlúpy, keď som sa nazdával, že čokoľvek v živote by stálo za takúto drinu.

Kedysi som pracoval v nemocnici plnej ľudí, ktorí mali vlastný život a mali aj blízkych, ktorým na nich záležalo. Zato väčšina mojich terajších pacientov je tu odhodená, zabudnutá, donútená stráviť posledné dni osamote.

Nepoviem vám, v akej nemocnici pracujem.

Nepoviem vám ani mená tých, ktorí tu umierajú.

Ale nebudem vám klamať.

Prečítate si presne to, čo som si vypočul.

Priznania, ktoré si tu prečítate, majú jednu ústrednú tému. V prvej knihe boli priznania, ktoré na mňa urobili dojem. Témou tejto knihy je šialená dynamika, ktorú označujeme výrazom rodina. Mám tu otcov a synov, matky a dcéry, brata proti bratovi, otca proti dcére.

Budem úprimný – nemám deti, teda aspoň o tom neviem. Podľa môjho pevného presvedčenia fakt, že dokážete splodiť deti, ešte neznamená, že by ste to mali urobiť.

Nepoviem vám mená pacientov. Ale ak vám to páli, ak dokážete čítať medzi riadkami, zistíte totožnosť toho, kto rozpráva príbeh.

Nemôžem tvrdiť, že všetky príbehy sú stopercentne pravdivé, ale tak ako v každom príbehu, ktorý bol kedy vyrozprá-

vaný, aj tu sa vždy nachádza zrnko pravdy – na druhej strane, čo ja viem?

Je celkom možné, že tie sadistické svine so mnou rozohrali svoju poslednú hru, zamotávali mi hlavu a teraz možno tlačia do hlavy výmysly vám.

VAROVANIE

... ABY STE VEDELI, ČO VÁS ČAKÁ.

Prečítate si štyri veľmi odlišné priznania.

Prebieha to takto... keď sú pripravení, zapisujem všetko, čo hovoria: ich príbeh aj to, čo mi povedia pomedzi rozprávanie príbehu.

Či je to, čo mi rozprávajú, čistá pravda, to už nechám na vás.

- Pacient 424 nikdy nedostane cenu otca roka.
- Pacient 1001 je smradľavý chovateľ svíň a pokúšal sa byť dobrým otcom, ale posral to.
- Pacient 523 je Henry a rád tvrdí, že je mafiánsky boss. Posúďte sami.
- Pacientka 983 len chcela milovať všetky detičky, o ktoré sa starala.

A ešte... ako sa píše v jednej recenzii – nie som spisovateľ, len nočný ošetrovateľ. Takže ak očakávate spisovateľské umenie,

chodte si prečítať Stephen Kinga (ale najprv si prečítajte toto... no tak, skúste to).

Vďaka za čítanie...

Jack Steen

TATKO

PACIENT 424

PRIZNANIA DUŠEVNE CHORÝCH ZLOČINCOV
NA SMRTELNEJ POSTELI

PRVÁ

KAPITOLA

Tiché noci na poschodí sú moje obľúbené. Nebýva ich veľa, takže keď môžem, vždy sa z nich teším.

Dnes je jedna z takýchto nocí.

Momentálne nemáme na poschodí veľa pacientov, čo znamená, že sa nemôžem vyhovárať a musím sa venovať papierom, z ktorých mi na stole vyrástla kilometrová veža.

Možno trochu preháňam, ale len trochu. Papierovačky ma bavia málokedy.

Aby som vám to trochu vysvetlil: niektorí pacienti, ktorí prídu na naše poschodie, tu zostávajú dlho, niektorí sa takmer okamžite poberú. Mám pár dlhodobých pacientov, ktorí sú tu zdanlivo večne, ich telá sú na pokraji smrti, no napriek tomu zostávajú, tvrdohlaví do samého konca.

Máme tu najhorších z najhorších, nehanebných, odsúdeniahodných, ale smrti je jedno, kto ste, čo ste urobili alebo ako ste žili svoj život. Každý pacient v mojej starostlivosti si zaslúži zomrieť dôstojne a snažím sa, aby to tak bolo.

Nie je to vždy ľahké. Neviete si predstaviť, koľkokrát som sa musel porozprávať so svojimi kolegami a pripomenúť im, že naši pacienti nepotrebujú, aby sme ich súdili.

Dnes večer sedí na ošetrovateľskom stanovišti Ike a prezerá si spisy pacientov, zatiaľ čo ja sa venujem papierovačkám v kancelii. Vládne tu ticho, ako to mám rád. Až kým nezazvoní telefón.

O tri minúty mi Ike nazrie do kancelárie.

„Prichádza.“ Jedno prosté slovo, ale vyvolalo u mňa dlhý vzdych. Opriem sa na stoličke a zopnem si ruky na šiji.

„Ktorý?“ Obaja pozrieme na tabuľu na stene. Stále tam máme zoznam pacientov, ktorí sa chystajú na naše poschodie.

„Ten navrchu.“

Už bolo načase. Na tohto čakám už pár týždňov. Prichádzajúci pacient, nazvime ho... Tatko.

Tatko je pacientom ústavu nejakých štyridsať rokov. Keď prišiel, mal isté problémy so socializáciou a pre vlastnú bezpečnosť musel byť oddelený od ostatných pacientov. Ostatní pacienti sa časom naučili akceptovať jeho prítomnosť a teraz ho dokonca považujú za akýsi otcovský vzor.

„Dajme ho na osmičku. Je tam čerstvo umytá dlážka.“

Ike zasalutuje a zavrie za sebou dvere. Kým Tatkovu pripraví izbu, ja si musím pripraviť spis.

Vedľa mena na tabuli má červenú hviezdičku. Červená hviezdička znamená, že si chcem vypočuť jeho priznanie, a tak sa teším, že s Tatkom strávim čas, keď bude pripravený.

Je jedným z mála tých, ktorých priznanie už dávno túžim počuť. Cítim v kostiach, že ešte nikdy nevyklopil celú pravdu o tom, čo urobil.

Nie som otec, nikdy som nemal dieťa, takže nadviazať vzťah s Tatkom bude možno náročné. Pochybujem, že niekedy pochopím dôvod jeho konania, a ak mám byť úprimný, jeho konanie sa mi hnusí.

Už si asi túžite prečítať jeho príbeh, však?

Poviem len toľko: Tatko bol obetavý otec a v jeho očiach nikto nebol hoden srdca jeho dcéry. Nikto okrem neho, takže každého, kto sa pokúsil ukradnúť srdce jeho dcéry... zabil.

DRUHÁ KAPITOLA

Stojím na chodbe a otvárajú sa výťahové dvere. Dvaja dozorcovia vysunú von posteľ na kolieskach a zamieria s ňou ku mne.

Leží tam Tatko, pripojený k vrečku s fyziologickým roztokom, obklopený svojim nepočetným majetkom. Oči má zavreté, ale keď sa ku mne blíži, vidím, že sa usmieva.

Aký dôvod na úsmev môže mať?

„Čakáte na mňa?“ pozdraví ma Tatkov zachrípnutý hlas, keď otvorí jedno oko.

„Máte čas, starký.“ Poviem to tak, aby sa cítil vítaný, a viem, že to počuje.

„Už ma unavilo čakať, kým sa vám za mnou uráči prísť. Tak som si povedal,“ Tatko zmlkne a pokúša sa chytiť dych. Pľúca mu už tak dobre nefungujú, počuť to úplne jasne. „Tak som si povedal, že je načase, aby som prišiel ja za vami.“

Kráčam vedľa neho, keď dozorcovia tlačia jeho posteľ k izbe. Pri dverách stojí Ike a čaká. Chytím Tatka za ruku a jemne ňou potrasiem.

„Pred pár rokmi som si od vás vymohol sľub, pamätáte sa?“ poviem.

Otvorí jedno oko, potom ho zavrie. „Jasné.“

V zadných záhradách je oblasť, kde niektorí pacienti radi postávajú a fajčia. Občas chodím za nimi. Nie som veľký fajčiar, chodievam tam skôr kvôli spoločnosti a kvôli tomu, aby som si tých ľudí preklepol.

Chcem, aby moji budúci pacienti vedeli, kto som, kým prídu na moje poschodie.

Pred pár rokmi som takto sedel s Tatkom za piknikovým stolom. Rozprával historky zo svojho predchádzajúceho života – a určite si vymýšľal – o tom, aký bol skvelý chlapík. Kým sme sa ocitli sami, už sa mi končila prestávka. Vstal som, Tatko na mňa pozrel a spýtal sa, či za ním zase prídem počas ďalšej služby. Zamyslel som sa nad tým, naozaj som sa zamyslel, ale bolo mi jasné, že sa na mňa snažil zapôsobiť. A tak som odvetil, že nie. Povedal som mu, že keď ma nabudúce uvidí, on príde za mnou, unavený zo života v lži a pripravený priznať pravdu. Spýtal sa ma, či je to sľub, alebo hrozba. Povedal som mu, že je to sľub.

Sľub, ktorý dodržiavam.

„Tuto Ike vás ubytuje vo vašej izbe a zabezpečí, aby o vás bolo postarané. Ja vás prídem pozrieť neskôr.“ Plesnem ho po posteľnej ohrádke a odídem.

Predtým som si prelistoval Tatkov spis, chcel som sa oboznámiť s jeho lekáorskymi záznamami a prečítať si poznámky, ktoré napísali jeho dozorcovia a lekári.

Je to zvláštny človek. Keď chce, tak je kamarátsky. Keď chce, tak je hrozivý. Veľakrát som čítal bežné výstrahy od dozorcov, že sa mu netreba obracať chrbtom, keď má svoju náladu, a tá nálada sa dala vždy rozpoznať podľa toho, že stíchol.

Tichý Tatko je zrejme nebezpečný Tatko.

Ozve sa klopanie na dvere.

Je to jeden z dozorcov z Tatkovho poschodia.

„Nazdar, Swiggy. Dávno sme sa nevideli,“ pozdravím. Akurát nalievam do pohára za dva prsty škótskej. Predpokladal som, že Swiggy sa u mňa zastaví.

„Ja si neprosím. S manželkou sme si dali suchý mesiac.“

Odložím jeho pohár, vypijem svoj a potom sa opriem o stôl.

„Toto je fakt debilný mesiac na abstinenciu.“ Neviem si predstaviť, že by som sa na to dal.

„No, vieš ako, tá moja si myslí, že priveľa pijem, a poprosila ma, aby som s tým na chvíľu sekol. Neviem jej nič odmietnuť, a tak som dopadol, ako som dopadol. Ozaj, chcel som sa ňa spýtať, čo je to s tebou v poslednom čase. Myslel som si, že ňa cez prestávku uvidím dole, ale ty nechodíš a nechodíš.“

Ukážem na štósy škatúl v kúte mojej malej kancelárie. „Riaditeľ mi dal termín, do ktorého musím prejsť kopu spisov a vytriediť ich. Ak to stihnem do termínu, mám sľúbenú fľašu draheho bourbonu s mojím menom.“

„Super. Starý tak často bourbon nerozdáva. Dúfam, že si ho vyslúžiš. Počúvaj,“ zmlkne a obzrie sa. „Musím ti niečo povedať o Tatkoví.“

Neviem prečítať jeho výraz, hoci Swiggyho poznám už poriadne dlho.

„Bola ho navštíviť dcéra. Prvý raz, odkedy sa u nás ocitol.“

Táto správa ma neprekvapí. Tatko nie je prvý pacient, za ktorým nechodili rodinné návštevy. Pre niektoré rodiny sú návštevy príliš náročné; niektoré sa hanbia, radšej sa vybrali inými cestami a minulosť nechávajú za sebou.

„Ako to ovplyvnilo nášho nového pacienta?“

Swiggymu sa z úst vyderie dlhý vzdych. „Od tej návštevy sa mu začal zhoršovať zdravotný stav.“

Nepáči sa mi, ako to znie.

„Vieš, čo sa medzi nimi dvomi stalo?“